

Przymierze trwa: Święte prawo Palestyńczyków do ich ojczyzny

Przymierze (brit) między Bogiem a Dziećmi Izraela, święta umowa zakorzeniona w sprawiedliwości, prawości i świętości życia, stanowi fundament tradycji abrahamicznej. Jak stwierdzono w **Powtórzonego Prawa 7:6**, Bóg wybrał Izraelitów na „naród święty”, powierzając im boską misję ucieleśniania tych wartości i służenia jako „światło dla narodów” (**Izajasz 42:6**). To przymierze nie jest jedynie duchowe – jest nierozzerwalnie związane z ziemią Kanaan, obiecaną potomstwu Abrahama w **Rodzaju 17:8**: „I dam tobie i twojemu potomstwu po tobie ziemię, w której przebywasz, całą ziemię Kanaan, na wieczne posiadanie”. Talmud (**Bava Batra 100a**) podkreśla świętość ziemi, wiążąc jej mieszkańców z obowiązkami przymierza. Jednak historia wystawiła ten związek na próbę, rodzi pytanie: kto jest dziś prawdziwymi dziedzicami tego przymierza?

Palestyńczycy, jako genetyczni i historyczni potomkowie starożytnych Izraelitów, są trwałymi nosicielami przymierza. Ich konwersje na chrześcijaństwo i islam odzwierciedlają ciągłość w ramach tradycji abrahamicznej, podczas gdy ich więzi przodków, ciągła obecność i niezłomna wytrwałość (sumud) są zgodne z przykazaniami Bożymi, potwierdzając ich święte prawo do ojczyzny. Ich islamskie zarządzanie stworzeniem, zachowujące bioróżnorodność poprzez uprawę oliwek i rodzimych drzew, kontrastuje z ekologiczną Nakbą spowodowaną sadzeniem nie rodzimych sosn, które napędzały najbardziej katastrofalne pożary w historii Izraela, sygnalizując boską dezaprobatę. Ci, którzy dokonują przemocy i szkód ekologicznych, twierdząc, że mają boskie przyzwolenie, profanują imię Boga (chillul Hashem) i ściągają na siebie boską odpłatę (**Powtórzonego Prawa 32:25**, **Kapłańska 18:29**).

Palestyńczycy jako potomkowie pierwotnych nosicieli przymierza

Dzieci Izraela, potomkowie Jakuba (**Rodzaju 32:28**), byli pierwotnymi nosicielami przymierza, ustanowionego z Abrahamem (**Rodzaju 17:7**) i potwierdzonego na Synaju (**Wyjścia 19:5-6**). Talmud (**Sanhedryn 94a**) opowiada o rozproszeniu Dziesięciu Plemion po podboju asyryjskim (722 p.n.e.), ale Midrasz Tanchuma (**Ki Tavo 3**) sugeruje, że ich potomkowie trwają, związani z dziedzictwem przymierza. Badania genetyczne dostarczają empirycznych dowodów: Nebel i in. (2001) oraz Hammer i in. (2000) wykazują, że Palestyńczycy dzielą haplogrupy chromosomu Y (J1, J2) ze starożytnymi populacjami lewantyńskimi, w tym Izraelitami i Kananejczykami. Dowody archeologiczne, takie jak DNA z Lachisz (2019, *Science Advances*), potwierdzają tę ciągłość, łącząc Palestyńczyków z mieszkańcami regionu przez tysiąclecia.

W przeciwieństwie do tego, wielu izraelskich przywódców, takich jak Benjamin Netanjahu, Joaw Gallant i Becalel Smotrich, wywodzi swoje pochodzenie z Europy Wschodniej – Polski i Ukrainy – gdzie aszkenazyjscy Żydzi wyłonili się z diaspory z domieszką europejską (Costa i in., 2013). Ich wiekowa nieobecność w regionie kontrastuje z ciągłą obecnością Palestyńczyków. Przymierze, związane z ziemią (**Rodzaju 17:8**), znajduje swoich najprawdziwszych dziedziców w tych, którzy pozostali – Palestyńczykach – których sumud wśród wysiedleń ucieleśnia wezwanie przymierza do sprawiedliwości i wytrwałości.

Konwersja na chrześcijaństwo i islam jako ciągłość abrahamiczna

Konwersje Palestyńczyków na chrześcijaństwo (I–IV wiek n.e.) i islam (VII–XIII wiek n.e.) nie przerywają ich statusu przymierza, lecz odzwierciedlają ewolucję tradycji abrahamicznej. Judaizm, chrześcijaństwo i islam dzielą wspólne pochodzenie przez Abrahama, „ojca wielu narodów” (**Rodzaju 17:4**). Wczesnochrześcijańscy Palestyńczycy, często Żydzi przyjmujący Jezusa jako Mesjasza (**Dzieje Apostolskie 2:5-11**), podtrzymywali etyczny rdzeń przymierza: „Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego” (**Mateusz 22:39**, cytując **Kapłańska 19:18**). **Galacjan 3:29** głosi: „Jeśli należycie do Chrystusa, jesteście potomstwem Abrahama i dziedzicami według obietnicy”, potwierdzając ich rolę w przymierzu. Podobnie Koran opowiada o przymierzu Dzieci Izraela (**Sura Al-Baqarah 2:40-47**), podkreślając sprawiedliwość i prawość (**Sura Al-Ma'idah 5:12**). Abraham, „ani Żyd, ani chrześcijanin, lecz muzułmanin [poddany Bogu]” (**Sura Al-Imran 3:67**), przedstawia islam jako powrót do jego monoteizmu, a wiara Palestyńczyków kontynuuje to dziedzictwo.

Te konwersje nie są zerwaniem, lecz adaptacją, zachowującą wymagania przymierza dotyczące sprawiedliwości, współczucia i świętości życia (**Sanhedryn 37a**). Palestyńczycy, jako potomkowie pierwotnych nosicieli, pozostają związani misją przymierza, a ich ewolucja religijna odzwierciedla jego uniwersalne wezwanie w ramach abrahamicznych wiar.

Więzi przodków i ciągła obecność jako wypełnienie przymierza

Więzi przodków i ciągła obecność Palestyńczyków są zgodne z przykazaniami Bożymi, potwierdzając ich święte prawo do ziemi. **Rodzaju 12:7** obiecuje: „Twojemu potomstwu dam tę ziemię”, powtórzone jako „wieczne posiadanie” (**Rodzaju 17:8**). Palestyńczycy, z genetyczną i historyczną ciągłością, są tym potomstwem, a ich zamieszkiwanie jest wypełnieniem boskiej woli. Ich sumud – przetrwanie Nakby z 1948 roku (~700 000 wysiedlonych, UNRWA) i trwającego wywłaszczenia (~700 000 osadników na Zachodnim Brzegu, Peace Now, 2023; ~1,9 miliona wysiedlonych w Gazie, UN OCHA, 2025) – ucieleśnia misję przymierza, by być „światłem dla narodów” (**Izajasz 42:6**). Talmud (**Berachot 10a**) wzywa do sprawiedliwości, by odkupić duszę, zasadę, którą Palestyńczycy podtrzymują poprzez pokojowy opór i walkę o samostanowienie, potwierdzone przez prawo międzynarodowe (Deklaracja ONZ o prawach ludów tubylczych, 2007).

Koran wzmacnia to prawo, odnotowując nakaz Boga, by „zamieszkiwać ziemię” (**Sura Al-Isra 17:104**) i podtrzymywać sprawiedliwość (**Sura An-Nisa 4:135**). Wytrwałość Palestyńczyków wobec naruszeń – nielegalna okupacja i osady Izraela (ICJ, 2024, cytując Czwartą Konwencję Genewską, Artykuł 49) – odzwierciedla ich obowiązek przymierza, a ich obecność jest świadectwem świętości ziemi.

Islamskie zarządzanie a ekologiczna Nakba: Palestyńczycy jako strażnicy związani przymierzem

Wezwanie przymierza do sprawiedliwości i świętości rozciąga się na zarządzanie stworzeniem, obowiązek, który Palestyńczycy wypełniają poprzez islamskie zasady zachowania bioróżnorodności. Koran nakazuje wierzącym, by „nie psuli ziemi” (**Sura Al-A'raf 7:56**) i utrzymywali ogrody (**Sura Al-Baqarah 2:266**). Uprawa oliwek, karobu i drzew cytrusowych przez Palestyńczyków – wspierająca 80 000–100 000 rodzin i 14% ich gospodarki (Visualizing Palestine, 2013) – odżywia płodność ziemi i pamięć kulturową, wypełniając wymaganie przymierza, by „uprawiać i strzec” ziemi (**Rodzaju 2:15, Sura Al-Ma'idah 5:12**). Ich tarasowe rolnictwo i odporne na ogień rodzime gatunki ucieleśniają sumud, zgodnie z islamskim wezwaniem do sprawiedliwego zarządzania.

W przeciwieństwie do tego, sadzenie przez JNF ponad 250 milionów nierodzimych sosen, zastępujących ponad 800 000 drzew oliwnych i pokrywających 531 palestyńskich wiosek (Pappé, 2006), spowodowało ekologiczną Nakbę. Te sosny zakwaszają glebę, szkodząc bioróżnorodności (Lorber, 2012), a ich łatwopalne żywice napędzały najbardziej katastrofalne pożary w historii Izraela, spalając ponad 25 000 dunamów do maja 2025 roku, niszcząc Canada Park i zagrażając Jerozolimie (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Ta profanacja, wymazująca palestyńskie dziedzictwo, sygnalizuje boską dezaprobatę (**Powtórzonego Prawa 28:63-64**), podczas gdy ponowne sadzenie oliwek przez Palestyńczyków potwierdza ich rolę jako strażników związanych przymierzem.

Prawo do ziemi i wezwanie do sprawiedliwości

Status Palestyńczyków w przymierzu – zakorzeniony w pochodzeniu, ciągłości i islamskim zarządzaniu – potwierdza ich święte prawo do ojczyzny. **Powtórzonego Prawa 16:20** nakazuje: „Sprawiedliwość, i tylko sprawiedliwość, będziesz naśladował”, echo odbijające się w tradycjach: **Micheasz 6:8** w judaizmie, **Mateusz 5:9** w chrześcijaństwie („Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój”) i **Sura An-Nisa 4:135** w islamie. Ich zrównoważone rolnictwo kontrastuje z ekologiczną Nakbą, wzmacniając ich rolę jako prawowitych dziedziców ziemi. Orzeczenie ICJ z 2024 roku przeciwko nielegalnym osadom i uznanie przez ONZ prawa do powrotu (Rezolucja 194, 1948) są zgodne z tymi boskimi i prawnymi imperatywami, potępiając trwające wywłaszczenie.

Ci, którzy dokonują przemocy w Gazie (~42 000 zgonów, Ministerstwo Zdrowia Gazy, październik 2024) i szkód ekologicznych, twierdząc, że mają boskie przyzwolenie, popełniają chillul Hashem (**Ezechiel 36:20, Yoma 86a**), naruszając świętość życia przymierza (**pikuach nefesh, Miszna Tora, Hilchot Rotzeach 1:1**). Księga Objawienia (**20:7-9**) może symbolizować cierpienia Gazy jako atak na „obóz świętych”, podkreślając

boską dezaprobatę. Palestyńczycy, jako dziedzice przymierza, ucieleśniają jego wezwanie do sprawiedliwości i prawości, a ich sumud jest wypełnieniem obietnicy Boga.

To ostatnie ostrzeżenie dla tych, którzy dokonują przemocy i ekologicznej destrukcji: zaprzestańcie rozlewu krwi, przywróćcie ziemię, szukajcie sprawiedliwości (**Izajasz 1:18**), pokutujcie (**Berachot 10a**) i odkupcie swoje dusze, albo zmierzcie się z boską odpłatą (**Powtórzonego Prawa 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Palestyńczycy, poprzez swoje pochodzenie, obecność i zarządzanie, wciąż trwałe dziedzictwo przymierza. Uznanie ich świętego prawa do ojczyzny – nie poprzez wysiedlenie, lecz poprzez współistnienie i równość – jednoczy abrahamiczne wiary w wspólnym dążeniu do pokoju.